

Forfatter: Skram, Erik

Titel: Udrag fra Gertrude Coldbjørnsen (Danske Klassikere)

Citation: Skram, Erik: "Gertrude Coldbjørnsen", i Skram, Erik: *Gertrude Coldbjørnsen*, udg. af Pål Dahlerup, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skrame01-shoot-idm140171025622640/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Gertrude Coldbjørnsen

Nu kære Brandes om min Optraeden lige overfor Deres Anmeldelse af min Bog. Tro mig, at min Tavshed nu gør mig overordentlig ondt. Den var i sin Tid ikke foranlediget af nogen egentlig Misfornøjelse med den Behandling jeg havde fået, det havde jeg sandelig ingen Grund til! – havde jeg stødt på Dem personlig den Gang, havde jeg havt let ved at tale med Dem om den. Det faldt mig blot ikke den Gang ind at skrive, og det må formodentlig dog have hængt sammen med, at Anmeldelsen på en vis Måde skuffede mig. De tog så meget Hensyn til det Sludder, der var blevet skrevet om den Bog. De kunde citere en Dumbhed fra Berlingske. Jeg, som enten ikke læste disse Anmeldelser, eller når jeg havde læst dem kun havde dem som en Forundring over noget Uforståeligt tilbage i Hukommelsen, syntes, at det var besynderligt, at De gad røre ved dette. Det spillede absolut ingen Rolle i mine egne hyggelige tilfredse Fornemmelser overfor mit Arbejde, og at De så lige som først måtte arbejde Dem gennem Snavset for at komme ind til G.C. forurolegede mig for Deres Værdigheds Skyld og for min egen.

(Erik Skram til Georg Brandes 13/2 1881).

[Her følger så GB's ønske [ud] om oplysninger til *Det moderne Gjenmenbruds Mænd* og ES's svar 26./11. 1883, citeret s. 165.]

Kære Brandes!

Jeg var for træt igår Aftes til at sende Dem min Tak for »Erik Skram« i »Det moderne Gjenmenbruds Mænd«, den kommer lige varm og god idag. Skulde jeg ikke få bygget min store Moské – det kunde jo hænde – så har De reddet mit Navn fra at synke altfor hurtig ned mellem de andre Skaller, der danner Laget, hvorpå det tyvende Århundrede skal bygge. Jeg er glad for Deres Karakteristik af mig, jeg holder af at være »en Fysiolog, i hvem der stikker en Troubadours«, og jeg er stolt af, at mit tredje Kapitel i »Gertrude Coldbjørnsen« er blevet fremhævet som sket er. Det var ubetinget det sværeste at skrive. Det var også det første jeg skrev; da det var overstået, fik jeg Mod til at lave min Bog. Et Ord i Deres Omtale af mit Forfatterskab – det kommer to Gange for – kunde jeg ønske at protestere en Smule imod: det er, at jeg er »forelsket« i mine Kvindeskikkelser. Det forekommer mig at indeholde en Misvisning. Kan De huske Frk Wegmanns Billede på den nordiske Malerudstilling i Sommer, den unge Modet med sit Barn, det var malet lyst i lyst med vatte intensive Farver, Beskedenheden tagt, således forekommer det mig, at jeg har båret mig ad. Der er en Smule Festlighed over Foredraget i Bogen, ikke nogen egentlig »forelskethed«. Til Begrundelse må jeg have Lov til at anføre Bemærkningen på tredje sidste Side: »Fabricius følte, at det glippede i den allersidste og fineste Forståelse imellem Dem«. Jeg husker, at jeg i denne Bemærkning følte det, som i en anden Toneart, vilde kunne være udtrykt ved det ene Ord: Gås! Og af samme Art Bemærkninger, findes der ikke få i Bogen. Men De véd, Foredraget betjentes Udtrykket. Det har interesseret mig, at jeg for nogen Tid siden fandt den allerførste Begyndelse